

band

Pingel - 0:07

MdR, Jazzgeschiedenis 584, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 15, solisten en verschillende formaties, deel 5. Tenorsaxofonist Benjamin Franklin Webster, Kansas City, Missouri 27 maart 1909 - Amsterdam, 20 september 1973, werd lange tijd ten onrechte voor een Coleman Hawkins na-volger gehouden. Ja, in het begin was hij een volgeling, zoals iedereen behalve Lester Young die een ander idool koos. Maar inmiddels weet men beter, Ben Webster is een 'original'. Een stilist met een geheel eigen muziek: lyrisch in ballads, agressief in midden of up-tempo, met een fijn ontwikkeld gevoel voor wat hij de juiste accoorden vond. Een melodist die aan een frase juist die wending kon geven die niet voor de hand lag, die je absoluut niet verwachtte, zelfs al ken je zijn stijl vrij goed. Hij verbaast altijd. Het grote hoogtepunt in zijn carrière was de tijd dat hij bij Duke Ellington speelde, 1940-1943, maar al in 1935 en '36 had hij als gastsolist op de plaat bij Ellington meegespeeld. Hij was nog even terug bij het orkest in 1948/'49. Daarna werkte hij als solist, soms met een eigen kleine formatie. In 1965 vestigde hij zich in Europa, woonde in Kopenhagen, met een onderbreking van 1966/'69 in Amsterdam. Ben Webster maakte zelf niet veel stukken, maar één werd een classic, zijn "Cottontail", konijntje met een wit staartje, dat oorspronkelijk "Shuckin' and stiffin'" heette. Hij maakte het bij en voor Ellington in 1941 op het "I got rhythm"-accordschema, Ellington arrangeerde het stuk en zette er alleen zijn naam als componist bij, terwijl Webster de fameuze chorus voor de vijf saxofoons ook nog zelf gearrangeerd had. Hij moets zijn hele leven lang "Cottontail" blijven spelen, zoals Coleman Hawkins "Body and soul". In de jaren vijftig maakte Webster vrij wat opnamen voor Norman Granz. Die gebruikte, zoals ik bij Hawkins al vertelde, nogal eens het Oscar Peterson Trio als ritmesectie, aangevuld met een drummer, hier J.C.Heard bij Oscar Peterson-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas. NYC 21 mei 1953 voor Clef: Ben Webster's "Bounce blues".

plaat 1

Ben Webster: Bounce blues (Ben Webster)
II-2/laatste - 4:30 - Verve 2683 023

"Bounce blues", Ben Webster met het Oscar Peterson Trio en drummer J.C.Heard in NYC voor Clef, 21 mei 1953. De volgende opnamen zouden chronologisch eerder moeten dan die "Bounce blues" ware het niet dat ik niet erg zeker ben over datum en locatie. Het zou kunnen gaan om radio-uitzendingen van 21 en 28 februari 1953, uit een of andere jazzclub; Ben Webster met het Modern Jazz Quartet: Milt Jackson-vibrafoon, John Lewis-piano, Percy Heath-bas, Kenny Clarke-drums. Van de 21e: "Lady be good".

plaat 2 Ben Webster/MJQ: Lady be good (Gershwin)
1/3 - 5:21 - Ozone 22

"Lady be good", song van George Gershwin. Een week later, op 28 februari, Ben Webster's "Poutin'".

zelfde Ben Webster/MJQ: Poutin' (Ben Webster)
2/1 - 4:53 - idem

"Poutin'", tenorsaxofonist Ben Webster met het Modern Jazz Quartet, live radio vanuit een ^{van} onbekende jazzclub, twee stukken uit twee programmas, mogelijk 21 en 28 februari 1953. Tenslotte twee stukken uit een Norman Granz-session in Los Angeles, 8 december 1953. De ritmesectie is weer het Oscar Peterson Trio, nu met Alvin Stoller-drums. Eerst de ballad van Walter Gross, "Tenderly".

plaat 3 Ben Webster: Tenderly (Lawrence, Gross)
I-2/laatst - 3:01 - Verve 2683 023

"Tenderly". In de andere stukken twee blazers bij Ben Webster: Harry 'Sweets' Edison-trompet, Benny Carter-altsaxofoon. Tot slot, van Sweets Edison: "Jive at six".

plaat 4
zelfde

Ben Webster: Jive at six (Harry Edison)
2/1 - 4:09 - ~~idem~~ Metro Records 2356075

"Jive at six" - Harry 'Sweets' Edison-trompet, Benny Carter-alt, Ben Webster-tenorsaxofoon. Oscar Peterson-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas, Alvin Stoller-drums. Voor Norgram in Los Angeles, 8 december 1953. Volgende keer gaan we naar Ben Webster in 1954. Dit was Jazzgeschiedenis 584, MdR.

JA 219 751

27105

0 0 0 0 0

mont. 02.03.52